

РЕШЕНИЕ

№ 6623

гр. София, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 09.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6294** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-чл.178 Азимиинистративнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с 12, ал.3 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища (Наредбата) и чл.12, ал.2 от Правилника на СУ „Св.К. О.“ за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища, както и признаване на ОНС „доктор“ и научна степен „доктор на науките“, придобити в други висши училища и научни организации (Правилника).

Образувано е по жалба на А. А. С. с постоянен адрес в [населено място], подадена от пълномощника ѝ адвокат С. М., срещу Заповед №РД-20-994 от 02.06.2023г. на ректора на С. университет „С. К. О.“.

С оспорения административен акт е наредено да не се допуска за разглеждане Заявление за признаване на висше образование на жалбоподателката, придобито в „Университета на У.“, Великобритания.

Жалбоподателят А. А. С. обжалва административния акт като незаконосъобразен поради: липса на компетентност на органа, неспазване на установената форма – хаотични и неясни мотиви, липса на правно основание и противоречие с приложимия материален закон. В съдебното заседание жалбата се поддържа и от пълномощника адвокат М.. Искането към съда е актът да бъде отменен и преписката да се върне на органа със задължителни указания по тълкуването и

прилагането на закона. Заявена е претенция за разноски.

Ответникът – ректорът на СУ „Св.К. О.“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. К. оспорва жалбата в съдебното заседание и в допълнително представени писмени бележки по всички наведени в нея основания. Сочи, че заповедта се основава на информацията, предоставена от Националния център за информация и документация (Н.), която не е оспорена от жалбоподателката и не се установяват различни обстоятелства, от удостоверените от центъра.

Съдът, след преценка на доводите на страните и събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установени факти:

Жалбоподателката е подала до ректора на СУ „Св.К. О.“ Заявление с вх.рег.№97-00-184/07-09-2022г. за признаване на диплома за завършено висше образование, образователно-квалификационна степен (О.) магистър, специалност Бизнес администрация, издадена от „Университет на У.“, Великобритания. В заявлението жалбоподателката е декларирала, че е провела обучението за придобиване на О. „магистър“ в С., България.

Към заявлението е приложена диплома №116730, рег.№253, издадена от Висше училище „Международен колеж“ А., от която се установява, че жалбоподателката е придобила О. „професионален бакалавър“ по специалността маркетинг и мениджмънт с професионална квалификация икономист-мениджър, в резултат на 3-годишно обучение (шест семестъра), приключило с Протокол на Държавна изпитна комисия №17 от 22.09.2009г.

Към заявлението е приложен и документ, издаден от Института за висше образование на „Университета на У.“, К., от който се установява, че на 14.07.2011г. на жалбоподателката е присъдена степен „магистър по бизнес администрация“, въз основа на проведено обучение в периода 2009/2011г. В документа „Университетът на У.“ е посочен като присъждаща институция, а като обучаваща институция е посочено Висше училище „Международен колеж“, България.

Заявлението на жалбоподателката и приложените документи са изпратени от администрацията на СУ в Н. за проверка.

С писмо изх.№21-00-435 от 26.05.2023г. Н. уведомява СУ аз резултатите от проверката: „Университетът на У.“ е акредитирано висше учебно училище единствено на територията на Великобритания и принадлежи към националната ѝ система на висше образование; потвърждава единствено автентичността на издадения документ, без да дава информация за формата и мястото на провеждане на обучението. Дипломата от Висше училище „Международен колеж“ А. за О. „професионален бакалавър“ е потвърдена. Препоръчан е отказ да се признае образованието, придобито от „Университета на У.“, на основание чл.12, ал.1, 2 от Наредбата.

Въз основа на писмото на Н. ректорът на СУ е приел, че дипломата от „Университета на У.“ е получена в резултат на обучение в България, поради което на основание чл.12, ал.1, т.2 от Правилника на СУ във връзка с чл.12,ал.2,т.2 от Наредбата е отказал да допусне разглеждането на заявлението от експертна комисия за признаване.

В съдебното заседание жалбоподателката не ангажира доказателства, от които да се

установи, че обучението за придобиване на О. „магистър“ е проведено в У..

Правни изводи:

В изпълнение на правомощията си по чл.168 от АПК съдът извършва проверка за законосъобразност на административния акт по всички основания по чл.146 от АПК, като не е ограничен от посочените от жалбоподателя основания.

1.Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл.12, ал.2 от Правилника, приложим във връзка с чл.7, ал.2 от Наредбата.

2.Оспореният административен акт е издаден в съответствие с изискванията за форма, тъй като както в акта, така и в административната преписка по издаването му, се съдържат достатъчно ясни мотиви за отказа.

3.При издаването на административния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В изпълнение на задължението си по чл.36 от АПК служебно да събира доказателства, административният орган е изискал информация от Н., която съгласно чл.17, ал.3 от Наредбата изпълнява функциите на Национален информационен център за академично признаване и мобилност и подпомага висшите училища, като извършва проверка относно статута на висшето училище, издало дипломата, и автентичността ѝ.

4.Административният акт е постановен в съответствие с материалноправните разпоредби на закона.

Съгласно чл.12, ал.2, т.2 от Наредбата признаване на висше образование, се отказва, когато е представена диплома, издадена от чуждестранно висше училище, признато от компетентен орган на съответната държава по местонахождение на училището за част от системата ѝ за светско образование, но обучението е проведено в структури на територията на друга държава, които не са открити и не функционират по законоустановения ред.

Разпоредбата на чл.12, ал.1, т.2 от Правилника е в съответствие с чл.12, ал.1, т.2 от Наредбата.

Безспорно се установи, че обучението, въз основа на което във Великобритания е призната О. „магистър“, е проведено в България в „Международен колеж“ А. в периода 2009г. – 2011г., като образователната степен е призната на 14.07.2011г. Към този период българското законодателство не регламентира възможност български висши училища да извършват съвместна обучителна дейност с чуждестранни училища на територията на България. Такава възможност съществува след измененията на чл.30, ал.1, т.10 и чл.21, ал.1, т.8 от Закона за висшето образование, обнародвани в ДВ, бр.61 от 2011г., в сила от 09.08.2011г. При това положение изводът на ответника, че обучението е проведено в структура, която не функционира по законоустановения ред, е в съответствие със закона.

5. Оспореният акт е в съответствие с целта на закона.

Целта на Наредбата е да унифицира в рамките на академичната автономия правилата за признаване на образование, придобито в чужбина, като не допуска признаване на дипломи, издадени от учебни заведения, които не отговарят на изискванията за закона или в резултат на обучение, което е проведено не по законоустановения ред. За постигане на тази цел в чл.17 от Наредбата са

регламентирани правомощията на Н. - член на европейската мрежа на Съвета на Европа и Ю. за информационни центрове ENIC и на международната мрежа на информационните центрове на Европейската комисия NARIC, която създава и поддържа Единна информационна система за академично признаване и която проверява статута на учебното заведение, което е издало дипломата, и автентичността ѝ.

Не са налице основанията по чл.146 от АПК за отмяна на административния акт, поради което жалбата срещу него се отхвърля.

Разноски:

При този изход на правния спор искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователно по аргумент от чл.143, ал.1 от АПК. Съгласно утвърдената съдебна практика съдът се произнася по разноските само с положителен диспозитив, когато ги присъжда, но не и когато отхвърля искането. Ответникът не е претендирал присъждането на разноски, поради което съдът не се произнася по разноските.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 38-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. С. срещу Заповед №РД-20-994 от 02.06.2023г. на ректора на С. университет „С. К. О.“.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: